

sos ideals, republicans del any 63, es veien obligats a votar un monàrquic, per el sol fet de que'l *peix* els manava que així ho havien de fer.

Ja'm sembla veurer com l'*Óliva* agafa la caixa mortuòria sota l'aixella, anar-se'n cap a Sant Feliu per quan arribés allí el *leader* derrotat amb tota legalitat, encaixar-lo i fer-li, no un enterro de primera com volien fer al digne *leader* nostre, sinó un enterro per la mort de Déu, malgrat totes les seves riqueses.

La befa no l'han poguda fer ni la podràn fer, perquè'ls dignes electors del districte de Granollers-Badalona son concients i saben que la nostra candidatura està basada en un ideal polític, no essent capàs ningú de fer renegar de sos ideals, arraigats des de l'infància; no com ells que no's miran gens en canviar d'ideals, amb la mateixa facilitat que's canvien el trajo.

Recordo molt bé les paraules dites amb molt acert pel nostre company de Badalona senyor Isern, que digué que'l senyor Umbert, a les eleccions passades, feia com el camaleó, que canvia de color segons el fondo on està colocat.

E. G.

CONVERSA SETMANAL

¡HOLA, Nasí! Ja estás ben reposat?

— Si. Gracies a Déu, senyor Gregori; que cap al últim ens han fet correr de debó.

— ¡Peró hem guanyat, Nasí!

— Aixó sí, una mica justet, però hem guanyat.

— No tant justet, Nasí; hem guanyat de prop de tres cents vots.

— Però abans guanyavem de mil i de mil cinc cents.

— ¡I a qué calcules que's deu aquesta baixa?

— ¿Qué's pot parlar clar?

— Si, home, digues lo que't sembla.

— Després no'm renyi...

— Digues, home.

— A diferentes causes. La primera a que, avesats a guanyar, ens havem dormit sobre'ls llaurers, no havem cultivat el districte, i els altres, en Torras, s'en ha aprofitat.

— En aixó tens raó, Nasí; ja saps que ho havem dit moltes vegades a qui debiam dir-ho, i no havem sigut escoltats.

— Per aixó no ho sento tant. Veient-ho potser serà per més bé. i s'hi posará remei.

— Déu ho fassi. ¡I qué més?

— A la nostra actuació local. Aquí tots sembla que siguem morts; a n'en Torras no s'el combat com se deuria, aquí hi falta energia, aquí, en lloc de combatre'l, sembla que's fugi sempre.

— Et referirás al Ajuntament.

— Em refereixo al Ajuntament, al Casino, a l'Unió; em refereixo a tot arreu, perquè no he vist mai que fugint es guanyin batalles.

— També tens raó, Nasí, i ja saps que també ho havem dit diferentes voltes.

— Però com que qui ho havia de fer, qui havia d'anar al davant es el primer que...

— Prou, Nasí, prou d'aquest coll. Ja procurarem que s'arregli tot aixó.

— Bueno, ja callo; ¡i si no logrem que s'arregli?

— Llavors nasaltres plegarem.

— I que s'arreglin ells.

— ¡I qué més, qué més Nasí?

— A alguns senyors que's deien amics nostres i que s'han deixat *convencer* amb raons per a ells molt *convincents*, a quals senyors, jo, si'm deixaven, posaria de cos present.

— No t'emboliquis, Nasí, tira endavant.

— Veu, senyor Gregori, ja'l crec, però'm carrega molt que no's parli clar, ben clar. ¡